

[Stauning.]

Den højtærede Handelsminister har i Dag gjort nogle Bemærkninger. Den højtærede Minister anerkendte, at der var Villie til saglig Forhandling; og jeg maa maa-ske antage, at det var, fordi der var en saadan Villie, at Ministeren undgik nogen egentlig saglig Imødegaaelse af den Kritik, der var fremsat. Det var jo i det væsentlige enkelte Punkter og mere politiske Betragtninger, der kom til at fremtræde som Ministerens Svartale i Dag.

Naar Ministeren siger, at han ogsaa paaskønner, at vi har opgivet Statsbanken, kan jeg naturligvis kun indkassere denne Paaskønnelse. Opgivet den, er nu saa meget sagt. Men vi har erkendt det reelle, som vi altid erkender, at Magtforholdene er saadanne og saadanne, og vi forsøger ikke paa at gaa op imod Magtforholdene. Vi tager Konsekvenserne af den Tilstand, der er til Stede i hver Situation. Men kommer den højtærede Minister til at fortsætte sit politiske Liv ret mange Dage endnu, saa er der jo ingen Tvivl om, at han før eller senere kommer til at møde Statsbanken paa sin Vej, og at han sikkert ogsaa — han er jo ikke saa gammel — vil naa til at opleve dens Realisation som Led i det virkelige, praktiske Liv her i Landet.

Den højtærede Minister førte et Forsvar for den Fremgangsmaade, han havde benyttet, og forklarede mig, at siden Betænkningen af 1926, som jeg havde fremhævet, og som paalagde Ministeriet en vis bestemt Fremgangsmaade, siden den, sagde den højtærede Minister, er der jo vedtaget en ny Lov, nemlig i 1927, og deraf sluttede Ministeren, at saa var han ikke forpligtet til at forhandle med Landmandsbankudvalg eller Erhverv eller andre om Sagens Tilrettelæggelse. Det er dog vist en Forsvarsmaade, der ikke holder. Loven af 1927 berørte ikke i mindste Maade Loven af 1926 med den dertil hørende Betænkning. Der blev intet opgivet af Rigsdagens Ret til paa rimelig Maade at faa Indsende med, hvorledes det Arbejde skulde gøres, som skulde gøres. Man gik ud fra — det gjorde i hvert Fald vi, og jeg vil antage, at man ogsaa fra andre Sider gik ud fra det —, at det, som Venstre krævede indsat i Betænkningen af 1926, naturligvis ogsaa maatte være gældende Ret, naar Venstre

nu havde Regeringen i 1927 og 1928. Det gaar dog vist ikke at forsøge at fastslaa, at en Betænkning, som er vedtaget under en tidligere Regering, og en Lov, der er vedtaget tidligere, ophæves, fordi der vedtages en Lov om noget helt andet paa et senere Tidspunkt. Men dette kan naturligvis for saa vidt være underordnet, efter at vi har set Ministerens Mangel paa Villie til at rette sig efter en Folketingsvedtagelse og har set hans Mangel paa Evne til at tilrettelægge denne Sag saaledes, at den kan behandles af Rigsdagen paa forsvarlig Maade. Efter dette er der jo ingen Grund til at opholde sig ved de Formaliteter, som Ministeren altsaa ikke har villet følge.

En Del af Ministerens Bemærkninger gik i øvrigt ud paa at tale om Bankforholdene i Sverige. For det første sagde Ministeren, at Privatbankdiskontoen i Sverige var lige saa høj som her. Det er meget muligt, at der for Kassekreditter eller andre Gældsforhold ogsaa er Banker i Sverige, som tager en lige saa høj Rente som den, man tager her i Danmark, men jeg ved, at Diskontoen i Sverige var 3½ pCt. i forrige Maaned, og at Veksler diskonteredes i Riksbanken til 4 pCt.; og i Sveriges Riksbank sagde man mig, at man holdt samme Vekseldiskonto i andre Banker, for naar de private Banker ikke vil diskontere Veksler til Rigsbankens Pris, gaar Folk herhen og faar dem diskonteret. Jeg har gjort mig den Uøjelighed at rejse til Sverige og opholde mig der i to Dage for at blive kendt med disse Forhold paa Stedet og har ikke nøjedes med at læse Göteborgs Handels- och Sjöfartstidning. Det viste sig jo nemlig, at Kilden til den højtærede Ministers Forklaring af Bankforholdene i Sverige var en Artikel af Professor Brisman i Göteborgs Handels- och Sjöfartstidning. Det, Ministeren sagde om Jordbrugerbanken, støttede sig ganske til Professor Brisman's nævnte Artikel. Men det kan jo dog egentlig ikke være overbevisende, at der findes en Mand i Sverige med lignende Anskuelse som den højtærede Ministers. Det kan dog egentlig ikke overraske. Det overrasker i hvert Fald ikke mig. Hvor sørgeligt det end kan være, kan det ikke overraske nogen. Jeg kunde jo nævne, hvis det havde nogen som helst Betydning, at jeg har læst en Artikel for nogle Dage siden; det var vistnok i Berlingske